

גוש-אמונים היה הבלוף הגדול

ביותר בתולדות המדינה — בעזרת קומץ פעילים, רובם שכירי הממשלה, והועתק שבא ממקורות אפלים של גנבים בינלאומיים וסוחר־נשק, ביים הגוש תנועה המונית שלא היתה ולא נבראה

400 נביאי אהאב

גם עם כמה מבוגרי ישיבתו של הרב קוק. אחת מתלמידי הרב, יואל בדרנו, סיפר שחש עצמו כמילחמה כאחד מחיילי דויד המלך, השוכב לרגלי חומת הרה"בית ערב כיבושו. בשלהי קיץ 1967 נערך ביד הרב הרצוג, ליד הרה"צ, כינוס של בוגרי ישיבת מרכז הרב. במהלך הכינוס פירסם הרב קוק את מינשרו הדראמטי, לא תגורו. כמינשר זה פירט הרב את סולם הערכים, שהפכו מאוחר יותר ל"אני מאמין" של גוש-אמונים.

מדינת-ישראל. זהו פועל־יצוא מהניכור של הרת היהודית לבניין התשתית שעליו קמה ישראל. החממה שבה נזרעו זרעי-הפורענות של גוש-אמונים היתה ישיבת מרכז הרב בירושלים. ישיבה שנהלה בידי הרב צבי יהודה קוק, בנו-חידו של הרב-הראשי לשעבר, הראייה קוק. הישיבה דמתה לעשרות ישיבות נחבאות בסימטאותיה של ירושלים. לקראת סוף שנות ה־50 התחילו להגיע לישיבת מרכז הרב ראשוני "הכיפות הסרוגות",

יריים מתוחות בכיסים, שפם ובלורת, סנדלים, דיבור ישיר וקולני, טפחות על השכם, "דובונים" צבאיים ותרמילי-צד של סירים. ואם אפשר — נשק התלוי מהכתף, כאשר הקלאצניקוב הוא היוקרתי ביותר. חברי גוש-אמונים כמו מתריסים לפני בני ארץ-ישראל-העוברת: אנחנו יורשיכם האמיתים, אלא שהאמת הפנימית של גוש-אמונים שונה לחלוטין. הם מהווים את מאגר כוח-האדם לניאורסאזיזם הישראלי, חממה אידיאולוגית לקבוצה של אירגוני-טרור יהודיים, הכופרים בשילטון הסדר והחוק בישראל.

זה עשר שנים שמשם "גוש אמונים" כרוח הרעה של הפוליטיקה הישראלית. מזה עשר שנים פועלים חבריו בשטחים הכבושים כמרינה-בתוך-מדינה, ומתעזים למים מאשיות החוק הישראלי, ומשליטים טרור ואימה בקרב התושבים הערביים. גוש-אמונים התחיל לפעול כתנועה חוץ-פרלמנטרית, שלא היתה מוכנה לפעול במסגרות החוק והכללים של הדמוקרטיה בישראל.

הגוש הוא בבחינת צבא פרטי, שי מטרתו האחת והיחידה היא להשליט שילטון יהודי בכל חלקי ארץ-ישראל. לאנשיו אין מדים, אך קל לזהותם ברחוב. הם נראים כהעתק אנאכרוניסטי של ארץ-ישראל העובדת והחלוצית, באיחור של 30 שנה, והו מעין טרמפ שתפסו חובשי הכיפות-הסרוגות על המסורת החלוצית. הם מעתיקים את הסיגנון הזורק של דורה-פלמ"ח — לבוש מרושל, חולצה בחוץ, סוודר על הצוואר,

קסדות סרוגות

בבסיס העיקרי לאידיאולוגיה המנחה את גוש-אמונים הוא תיסכול היהדות הדתית, על שלא נטלה חלק בתהליך ההתיישבות-ימדיני שהביא להקמתה של

אנשיהגוש בהסגנה נגד קיסניג'ר (1973) בעל הגויה 'Jew Boy'.

הטא ופשע מסירת קרקעותינו של ארץ-ישראל נחלת-אבותינו לרשות גויים אינו אלא חולשה של חיסרון דעת אמונה, ולא יצטרך... אין שום צד היתר לאיסור-תורה כפול ומוחלט זה של מסירת איזה חלק של קרקעותינו לרשות גויים... על כל שר-ממשלד בישראל, על כל איש-צבא בישראל למנוע ולעכב את זה בכל אומץ ועוז, ומן השמיים פסיענו...". כרוז זה ופירסומים נוספים של הרב קוק מהווים את אבן-הפינה לרעיון גוש-אמונים ולכפירה כדיינה-המדינה, כאשר מדובו בהתנחלות. כאותו כינוס הוחלט על הפצת שאלון למאות רבנים ברחבי הארץ, ובו שאלות המאפשרו תשובות צפויים. בשאלון נכתב: "האם מותר עלי-פי דירתוהם לוותר על שטחים מארץ-ישראל ששחררו? האם מותר לוותר על השטחים משוג החשש לקליטת מיספר כה רב של ערביי כגבולותינו? האם לחץ בינלאומי חייב להביא לנסיגה?" תשובות מאות הרבנים שהשיבו עני השאלון ענו לצפייות של מחברי השאלון.

בוגרי בני-עקיבא, שיצרו קשר מיסטי יוצא-דופן עם הרב קוק, הרב הישישי, חשון-הילדים והפנאטי, שחי חיי-צניעות סגפניים, שימש להם כמנהיג. בניגוד לרבנים אחרים במיגור הדתי, האיץ הרב קוק בתלמידיו שלא להשתמט משירות כזה, ולחתור להגיע אל היחידות המובחרות של הצבא. כבר ב־1960 כתב הרב קוק על צה"ל שהוא מייצג את שילטון עסה-אלוהים על ארמתו ומלכות-השמיים נגלית בשילטון, אפילו בשילטונו של כגוריון. תלמידיו הרב מילאו את מיצוותו, והתחילו להמיר את הכיסות הסרוגות בקסדות סרוגות". לקראת יום-העצמאות 1967 באו תלמידי הרב קוק אל רבם, ושאלו אם יוכלו ללכת לצפות במצעד צה"ל. הרב השיב: "ודאי, הרי זהו צבא-ישראל, שעתיד לשחרר את ארץ-ישראל". להרשאתו זו של הרב קוק נוספו עוד דברים, שאמר הרב הישישי כמסיבה שנערכה ביום-העצמאות 1967 בישיבתו. באתה מסיבה הוא קונן ושאל: "איפה שכם שלנו? איפה יריחו שלנו? איפה הירדן שלנו?" שבועיים מאוחר יותר, בראשית יוני, לקה ציבור חובשי-הכיפות הסרוגות ב"הלם משיחי", וראה בתוצאות מילחמת-ששת-הימים, אתחלתא דגאולה, כאשר ברקע הם שומעים את הרי שופרו של המשיה.

אישיהגוש מתנפל על חייל בהתנחלות מאות פעילים, אלפי חוגגים

המסע הגשיחי

רק יצירת התשתית האידיאולוגיה להקמתו של גוש-אמונים היה בעיצומו